

Arrest

nr. 217 593 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 21 juni 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer/~~Mevrouw~~, die verklaart te horen:

naam: A.,
voornaam: K.
geboortedatum: (...)1975
geboorteplaats: Madjikipeto
nationaliteit: Togo
In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

~~binnen (aantal) dagen na de kennisgeving~~ / uiterlijk op 21/06/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 21/06/2018 door de politiezone Grensleie en verklaart dat hii wenst wettelijk samen te wonen met de genaamde Ai. ., van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Nederlandse onderdane, die momenteel een recht op verblijf heeft. Zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Togo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II. IN RECHTE

II.1. Enig middel

Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. Vooreerst kan men zich afvragen of de verwerende partij wel iets van deze hele procedure begrepen heeft.

Ze lijkt immers alles op één hoopje te gooien.

Zo spreekt zij eerst over de "wettelijke samenwoning" om daarna over "de intentie om te huwen" te spreken. Nochtans zijn "wettelijke samenwoning" en "huwelijk" twee onderscheiden rechtsfiguren met verschillende rechtsgevolgen.

Aldus is dit een eerste reden waarom het beginsel van de materiële motiveringsverplichting evenals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet flagrant werden geschonden.

Er blijkt immers geenszins dat de verwerende partij van correcte gegevens is uitgegaan.

II.1.2. Een wettelijke samenwoning betreft bovendien een verklaring van twee partijen. Alvorens tot registratie van die verklaring over te gaan, kan de gemeente een onderzoek voeren of het geen schijnsamenwoning betreft.

Dit proces wordt beschreven in artikel 1476 en 1476quater B.W.:

"Art. 1476. § 1. Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister."

II.1.2. Onderhavige beslissing dreigt de aanvraag tot registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning zonder voorwerp te maken.

In tegenstelling tot bij een huwelijk is de gemeenschappelijke woonplaats het constitutieve bestanddeel van de verklaring tot registratie van de wettelijke samenwoning.

Indien er geen gemeenschappelijke woonplaats is, ingevolge de repatriëring van één van beide partijen, dan zal worden vastgesteld dat er sowieso niet (langer) aan alle voorwaarden voldaan wordt, gezien het feit dat er geen gemeenschappelijke woonplaats meer is (zie voorbeeld, stuk 3).

Dit is een fundamenteel verschil met een huwelijk, waar een gemeenschappelijke woning houden wel een verplichting is, doch geen constitutief bestanddeel.

II.1.3. In casu staat bovendien het feit dat de verzoekende partij en haar Nederlandse partner op hetzelfde adres wonen en aldus een familieleven hebben niet ter discussie. Vraag is of dit familieleven oprecht, dan wel geveinsd is.

Dit is dan ook het voorwerp van het onderzoek.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu tot bewijs van tegendeel, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins correct geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Er werd immers geenszins nagegaan of de partner van de verzoekende partij, een Nederlandse, zomaar in Togo kan gaan wonen. Noch haar familieleven hier en in Togo, noch haar jobsituatie, noch de wetgeving van Togo met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders om zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd.

Omgekeerd dreigt de thans bestreden beslissing wanneer ze wordt uitgevoerd wel de mogelijkheid voor de verzoekende partij en haar partner om zich in België samen te vestigen volledig te torpederen. Dat de verzoekende partij nadien terug zou kunnen komen als de wettelijke samenwoning wordt geregistreerd is onjuist gezien er van een gemeenschappelijke woonplaats geen sprake meer zal zijn en de vraag tot registratie in dat geval niet meer kan worden ingewilligd.

Aldus werd geenszins een correcte belangenafweging gemaakt, zoals artikel 8 EVRM vereist.

Integendeel, de verwerende partij gaat uit van foute veronderstellingen.

De bestreden beslissing schendt aldus tevens manifest artikel 8 EVRM."

2.2 Verzoeker berispt de gemachtigde van de staatssecretaris en stelt dat hij alles op één hoopje lijkt te gooien daar hij vooreerst verwijst naar "wettelijke samenwoning" om daarna te verwijzen naar "de intentie om te huwen" terwijl dit twee onderscheiden rechtsfiguren zijn met verschillende rechtsgevolgen.

Vervolgens zet verzoeker onder de verwijzing naar de artikelen 1476 en 1476^{quater} van het Burgerlijk Wetboek uiteen wat een wettelijke samenwoning is om vervolgens het standpunt in te nemen dat de bestreden beslissing de aanvraag tot registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning zonder voorwerp dreigt te maken. Immers, zo betoogt hij verder, is in tegenstelling tot bij een huwelijk de gemeenschappelijke woonplaats het constitutieve bestanddeel van de verklaring tot registratie van de wettelijke samenwoning.

Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar de samenwoning met zijn Nederlandse partner op hetzelfde adres en het familieleven. Tot slot geeft hij een uiteenzetting omtrent het te voeren onderzoek in het licht van voormeld artikel van het EVRM.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker de schending aanvoert, niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. Voormelde motivering is juist,

draagkrachtig, pertinent en afdoende als determinerend motief van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan op grond van welke bepaling de aanvraag tot wettelijke samenwoning het nemen van de bestreden beslissing zou verhinderen.

Betreffende het hoopje waarop de gemachtigde, naar de mening van verzoeker, alles lijkt te gooien – aangezien vooreerst wordt verwezen naar een wens tot wettelijke samenwoning en verder naar de intentie om te huwen – merkt de Raad in de eerste plaats op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bewuste motieven stelt “*Betrokkene diende een wettelijke samenwoningdossier met een Nederlandse onderdane, die momenteel een recht op verblijf heeft. Zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf.*” Verzoeker toont het belang niet aan van zijn grief daar enerzijds uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat rekening wordt gehouden met de wettelijke samenwoning en anderzijds verzoeker niet aantoont dat een intentie om wettelijk samen te wonen wel een automatisch recht op een verblijf zou geven, *quod non in casu*.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze verwijzingen kaderen in het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel van het EVRM bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich dragen, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het wettelijke samenwoningdossier van verzoeker met mevrouw A. K. met Nederlandse nationaliteit die momenteel een recht op verblijf heeft. De bevoegde gemachtigde concludeert dat terugkeren naar Togo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en dat een schending van voormeld artikel van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. Derhalve wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker stelt dat het onjuist is dat hij nadien zou terug kunnen komen als de wettelijke samenwoning wordt geregistreerd, aangezien er van een gemeenschappelijke woonplaats geen sprake

meer zal zijn en de vraag tot registratie in dat geval niet meer kan worden ingewilligd, blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de bevoegde gemachtigde dit standpunt inneemt.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat niet correct werd geverifieerd of hij en zijn echtgenote ook elders hun familielevens kunnen uitoefenen en dat er geenszins werd nagegaan of de partner van verzoeker, een Nederlandse, zomaar in Togo kan gaan wonen. Verzoeker stelt dat noch haar familielevens hier en in Togo, noch haar jobsituatie, noch de wetgeving van Togo met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders om zich daar te vestigen en te werken, werd geverifieerd. *In casu* lijkt verzoeker de bewijslast bij de gemachtigde van de staatssecretaris te leggen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen zonder deze te staven. Hij toont dan ook niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere feit dat mevrouw de Nederlandse nationaliteit heeft, maakt niet dat zij zich niet elders kunnen vestigen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan ook niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met de aanwezigheid van mevrouw A.K. met Nederlandse nationaliteit.

Verder dient te worden aangestipt dat indien mevrouw A.K. verzoeker niet kan vergezellen, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. De Raad merkt hierbij op dat de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten. Evenmin verhindert het legaal verblijf van de partner dat zij verzoeker kan opzoeken. Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonde.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familielevens waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou

moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN